

[A. M. Hansen.]

lovsforslag paa anden Maade virkelig søger at tilvejebringe en effektiv Mindretalsbeskyttelse.“

Ja, her er vi ved Sagens Kærne. Efter Venstres Forslag skal Rigsdagen vel bestaa af eet Kammer, men en Række Bestemmelser giver Mindretallet en Magt, som er stik imod Folkestyrets Idé. Vi har nu her i Aartier ført Kampen mod Landstinget, fordi dette benyttede sin Magt til at hindre Gennemførelse af de Reformer, Flertallet af Vælgerne havde givet Tilslutning til paa Valgdagen. Det tog adskillige Aars politiske Kampe, inden det lykkedes Flertallet i Vælgerbefolkningen ogsaa at faa Flertal i Landstinget. I disse Kampaar har vi Gang paa Gang oplevet Konflikter mellem de to Ting, Konflikter, som var utaalelige, fordi de ifølge vor Forfatning i Virkeligheden var uløselige, og nu, da vi staar i Begreb med at skrive en ny Forfatning, som betyder Landstingets Afskaffelse, en Forfatning, som udelukker, at vi i Fremtiden kommer ud for en lignende Tilstand, saa møder Venstre med et Forslag, som de kalder et rent Etkammerforslag, men hvis Bestemmelser sikrer et Mindretal Magt til at bestemme over Flertallet, saaledes at Flertallet vel kan vedtage en Lov, men Mindretallet kan hindre Lovens Ikrafttræden. Det vil i Realitetensig, at man flytter Landstinget ind i det folkevalgte Kammer. Det er gaaet som saa ofte før: Nissen er flyttet med.

Der er i Venstres Forslag indført Bestemmelser, der giver Mindretallet en Magt, som er større end efter nogen tidligere dansk Grundlov, og det kan ikke undre nogen, at de Partier, der ønsker en folkelig, demokratisk Forfatning, hvorefter Magten og Ansvarer ligger paa samme Sted, ikke kan give Tilslutning til et saa reaktionært Forslag. Det gælder bl. a. Bestemmelsen i § 45 i Venstres Forslag, der gaar ud paa, at et af Rigsdagen vedtaget Lovforslag kan af et Mindretal paa $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer kræves udsat til næste Rigsdagssamling, og først efter at det da paa ny er forelagt og vedtaget, kan det indstilles til kongelig Stadfæstelse. Man tænke sig, at en Rigsdag paa 160 Medlemmer — det er jo det Antal, Venstre foreslaar — har endeligt vedtaget et Lovforslag med 96 Stemmer mod 64, altsaa et betragteligt Flertal. Saa skal disse 64 kunne bestemme, at Forslaget først kan blive til Lov i næste Samling. En saadan Magt vil Venstre give et Mindretal. Vil Regeringen ikke bøje sig for Mindretallets Beslutning, siger Venstres Grund-

lovsparagraf, saa kan den lade Forslaget udgaa til en Folkeafstemning. Det forekommer mig, at det er en ejendommelig Vej, Venstre her vil gaa. De har i deres Forslag den samme Bestemmelse som Flertalspartierne: at $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer kan kræve en Folkeafstemning. Burde det da ikke være det utilfredse Mindretal, der benyttede sig af den Ret, Venstres eget Forslag har givet dem, til at kræve et saadant Forslag sendt ud til Folkeafstemning. Derimod siger Venstre, at Mindretallet skal kunne nægte Gennemførelse af et Forslag, og hvis ikke Regeringen vil bøje sig derfor, kan den lade det gaa ud til Folkeafstemning. Det er da en mærkelig Omvej. Jeg synes, Venstre skulde ændre den Paragraf en Gang til — den er jo, som bekendt, ændret een Gang. Man skulde jo ikke tro, at et Parti som Venstre, der i sin Fortid var forrest i Kampen for, at Folkets Vilje skulde være Landets Lov, kunde indtage et saadant Standpunkt. Denne Bestemmelse kan imidlertid ikke skyldes det ærede Medlem Hr. Brorsen, for ærede Medlemmer vil fra Grundlovsforslagets første Behandling her i dette Ting huske en Diskussion mellem det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Brorsen, hvor det ærede Medlem Hr. Christmas Møller advarede Venstre imod at tage den finske Forfatning som Mønster netop ud fra den Betragtning, at den havde en Bestemmelse om udsættende Veto for en Trediedel af Rigsdagens Medlemmer. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller advarede, som sagt, det ærede Medlem Hr. Brorsen herimod, og det ærede Medlem Hr. Brorsen svarede ham, at han kunde spare sig alle disse Ord, for selv om Venstre tog en saadan Forfatning som den finske til Mønster, betød det ikke, at de ogsaa vilde tage det udsættende Veto med. Det var der aldeles ingen Grund til at opholde sig over, sagde det ærede Medlem Hr. Brorsen. Man kan altsaa forstaa, at der har været stærkere Kræfter inden for Partiet end det ærede Medlem Hr. Brorsen, thi en Kendsgerning er det jo, at det suspensive Veto for Mindretallet er medtaget i Venstres Forslag.

Venstres Forslag giver endvidere ifølge Forslagets § 66 et Mindretal paa en Trediedel af Rigsdagens Medlemmer Magt til at forelægge et ved tredje Behandling vedtaget Lovforslag for Højesteret, som saa skal træffe Afgørelse om, hvorvidt Forslaget strider mod Grundloven eller ikke. En saadan Bestemmelse maa vi naturligvis modsætte os. Det vilde jo være at drage Højesteret ind i Lovgivningsarbejdet, og rent